

art. 215 kodeksu celnego w związku z art. 217 tego kodeksu, art. 454 ust. 2 i 3 przepisów wykonawczych w brzmieniu obowiązujących w okresie wystąpienia okoliczności faktycznych, oraz art. 7 szóstej dyrektywy)?

- (¹) Rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1).
- (²) Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. L 76 z 23.3.1992, str. 1).
- (³) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1).
- (⁴) Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-241/08)

(2008/C 197/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: D. Recchia i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych i wykonawczych koniecznych do właściwej transpozycji art. 6 ust. 2 i 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (¹), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi dwa zarzuty na poparcie swej skargi dotyczące naruszenia odpowiednio art. 6 ust. 2 i 3 dyrektywy 92/43/EWG („dyrektywy siedliskowej”).

W pierwszym zarzucie skarżąca podkreśla, iż art. 6 ust. 2 dyrektywy siedliskowej zawiera wyraźny zakaz pogarszania stanu

chronionych siedlisk przyrodniczych. Wprowadzenie w przepisach krajowych pojęcia „poważnych skutków” w celu ograniczenia zakresu stosowania tego przepisu do określonych działań człowieka nie znajduje zatem uzasadnienia. Podobnie ustawodawca krajowy nie może uznać w sposób definitywny, iż określone działania, takie jak polowanie albo połów na terenach „Natura 2000”, nie stanowią „niepokojenia”, nawet jeżeli są one podejmowane przez pewien ograniczony czas bądź w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami krajowymi.

W drugim zarzucie Komisja podnosi w pierwszej kolejności, że przepis art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej wymaga, aby wszelkie plany lub przedsięwzięcia, które nie są bezpośrednio związane z obszarem lub konieczne do jego zagospodarowania, podlegały odpowiedniej ocenie, z wyłączeniem przypadków jednoznacznych. Przepisy wydane przez stronę pozwaną stanowią problem z punktu widzenia prawa wspólnotowego, ponieważ przewidują regularne zwolnienia prac, budów i planów zagospodarowania przewidzianych w umowach objętych „Naturą 2000” z procedury oceny skutków dla środowiska.

Komisja podnosi w dalszej kolejności, że w prawie francuskim dla niektórych przedsięwzięć nie przewidziano ani pozwoleń, ani zgody ze strony organów administracji, w związku z czym nie stosuje się do nich procedury oceny. Tymczasem część z tych przedsięwzięć ma poważne skutki dla terenów „Natura 2000”, z uwagi na cele w zakresie ochrony gatunków.

Wreszcie — zdaniem Komisji — przepisy krajowe powinny nakładać na wnioskodawców wyraźny obowiązek przewidzenia rozwiązań alternatywnych w przypadku negatywnej oceny skutków przedsięwzięcia albo planu zagospodarowania danego terenu.

(¹) Dz.U. L 206, str. 7.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Malty

(Sprawa C-252/08)

(2008/C 197/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: L. Flynn i A. Alcover San Pedro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Malty

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie implementując we właściwy sposób dyrektywy 2001/80/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (Dz.U. 2001 L 309, str. 1), (zwanej dalej „dyrektywą”) w związku z działaniem ciepłowni Phase One w elektrowni Delimara oraz elektrowni w Marsa, Republika Malty uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 4 ust. 1 w związku z załącznikiem IV A, załącznikiem VI A i załącznikiem VII A oraz z art. 12 w związku z załącznikiem VIII A.2 do dyrektywy;
- obciążenie Republiki Malty kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że ciepłownia Phase One w elektrowni Delimara nie przestrzega określonych w dyrektywie dopuszczalnych wartości emisji ditlenku siarki, tlenków azotu i pyłu.

Wskazuje ona również, iż w odniesieniu zarówno do ciepłowni Phase One w elektrowni Delimara, jak i elektrowni w Marsa, Malta uchybiła zobowiązaniu do dokonywania ciągłych pomiarów stężeń ditlenku siarki, tlenków azotu i pyłu na podstawie art. 12 i pkt 2 części A załącznika VIII do dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2001 L 309, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-256/08)

(2008/C 197/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: C. O'Reilly i M. Condou-Durande, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE ⁽¹⁾ z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpieczeństwa jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony

oraz zawartości przyznawanej ochrony, a w każdym razie nie informując Komisji o przyjęciu takich przepisów, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;

- obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin dokonania transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 10 października 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 304, str. 12.

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Malty

(Sprawa C-269/08)

(2008/C 197/28)

Język postępowania: maltański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. Condou-Durande i K. Xuereb, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Malty

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE ⁽¹⁾ z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpieczeństwa jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony a w każdym razie nie informując Komisji o przyjęciu takich przepisów, Republika Malty uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy;

- obciążenie Republiki Malty kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin dokonania transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 10 października 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 304, str. 12.